

enige om, at det Unseligste vil være, at begge Lovforslag kunne fremlægges samtidig? Den eneste Fordel ved at vedtage Dagsordenen bliver jo saa, at man forpligter Ministeren til at komme med de omtalte gode Grunde.

Ordføreren: Jeg skal naturligvis ikke forhale Forhandlingen yderligere. Jeg vil blot sige til den ærede sidste Taler, at det unegtelig var mit ramme Mvor, at han, naar han fandt sig saaret ved Lovforslagets milde Straffebestemmelser, burde have gjort Sit til, ved Vndringsforslag, at holde paa den nuværende Disciplin i den danske Armee og paa de nuværende strenge Straffe. Det er iøvrigt dog vel ikke saameget paa Lovens Indhold, at Disciplinen beror, som paa den Mand, hvori de overholdes. — Naar den ærede Taler atter kom tilbage til Udvalgets særdeles Mildhed og udhævede, at der endnu var en Straf i Lovforslaget, der kunde kaldes legemlig, men at heller ikke med Hensyn til den havde Udvalgets samme Hjerte kunnet taale den Strengthed, som gjorde sig gjældende i Lovforslaget — var det ikke saa? (Lohjensen: Jo.) — saa skal jeg oplyse det ærede Medlem om, at den Nedsættelse i Anvendelsen af den staaende Arrest, som Udvalget har foreslaaet, er grundet paa en Militærkommissions Indstilling til Ministeriet, og at vore Vndringer i saa Henseende ordret ere formulerede over den nævnte Kommissions Indstilling, hvoraf det vil ses, at det dog ikke maa være alle praktiske Militære, der hylde den ærede Talers Anskuelse om, at Straffene ikke skulle være strenge nok.

Krigs- og Marineministeren: Den Udtalelse, vi horte fra den ærede Ordfører, foranlediger mig til den Bemærkning, at de Betænkkeligheder, jeg havde ved Udleveringen af endel Afstykker, som vare forlangte af Formanden for Udvalget, ikke vare helt ugrundede, idet den ærede Ordfører paaberaaber sig en Militærkommissions Erklæring som Grund til nogle Vndringsforslag, der ere stillede af Udvalget til Bestemmelserne om staaende Arrest. Jeg har ved Gjennemlæsningen af Vndringsforslagene til Lovforslaget faaet Anledning til

at tro, at en Del af Motiverne til Vndringsforslagene vistnok ere fundne netop i de Afstykker, som ere blevne Formanden for Udvalget meddelte fra Krigsministerens Side.

Ordføreren: Dette er vel ganske rigtig, men det er dog unegtelig de forholdsviis mere underordnede Vndringsforslag. De fleste og væsentligste af de stillede Vndringsforslag vil den ærede Minister derimod vistnok erkjende ere Udvalgets egen Eiendom. Iøvrigt skal jeg kun bemærke, at det vel maa være et Udvalg tilladt at tage Hensyn til de Forarbejder, hvorpaa et Lovforslag grunder sig. Og jeg tror ogsaa, at jeg har været fuldt berettiget til at udtale, at vi have rettet os efter, hvad den nævnte Militærkommission paa det paagjældende enkelte Punkt havde indstillet. Om hvad den ærede Minister eller hans Formand havde skrevet i Manden, har jeg ikke sagt et Ord.

Krigs- og Marineministeren: Jeg maa dog paa Grund af denne Bemærkning tillade mig at udtale, at, dersom jeg ikke husker meget feil, ere de Afstykker, som indeholde de Dplysninger, hvortil den ærede Ordfører nu sigtede, meddelte Formanden i Udvalget som „fortroltige“.

Formanden: Den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren: Ja ... Nei, jeg skal ikke fortsætte denne Forhandling.

Da ikke Flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen om den foreslaaede Dagsorden, og man gik til Afstemning, hvorved Udvalgets Forslag:

at Landstinget forlader Behandlingen af det foreliggende Lovudkast og gaar over til næste Sag paa Dagsordenen, opfordrende Regeringen til, saasnart ske kan, at forelægge Rigsdagen Forslag til en samtidig Omdannelse af Straffelovgivningen for Landhæren og Søværnet, det være sig ved en for begge fælles Straffelov eller, hvis dette skulde findes ugjørligt, ved tvende særskilte Love vedtoges med 25 Stemmer mod 20.